

DAGELIJKS LEVEN Auteur: Romee Boots

Bob Venus heeft oog voor mensen die met pijn uit de kerk zijn gestapt

Vol enthousiasme loopt hij over het terrein bij zijn werkplek. op de biologische boerderij de Eemlandhoeve, vlakbij Amersfoort. "Hier hebben we een biologische winkel, waar ze zelfgemaakte producten verkopen; vlees van eigen erf, en groenten uit de moestuin."

Een stukje verderop, voorbij de rondscharrelende kippen en hanen, komt een van de boeren aanrijden in zijn tractor. Achterin de stal, waar enkele koeien een droog onderkomen hebben, zit Bob Venus' atelier.

"Dit is het project waar ik nu mee bezig ben," vertelt hij, wijzend naar 'de Stoel van Babel,' een groot ijzeren gestalte van zo'n 3 meter hoog, dat nu alleen nog te zien is voor de koeien in de stal. "Waar de Stoel precies over gaat, dat wil ik nog niet verklappen. Ik wil dat mensen ontvankelijk, zonder oordeel, kijken wat de Stoel van Babel met hen doet, en dat op hen af laten komen."

Zonder religieuze agenda

Het klinkt soms wat geheimzinnig, of zweverig, geeft Venus toe. Maar het verbeelden van gedachten rondom zingeving en religie is de rode draad van zijn pionierszijn. Als pionier begeeft hij zich nu ruim drie jaar onder mensen die zich niet altijd even goed thuis voelen binnen hun kerk, of op zoek zijn. "Zonder religieuze agenda probeer ik ruimte te maken voor mensen: ik probeer ze niet terug te brengen naar de kerk, maar ze simpelweg gehoord en gezien te laten voelen. Ik geloof namelijk dat mensen zich geaccepteerd willen voelen. Ik denk zelfs dat dat één van de meest primaire levensbehoeften van de mens is."

Zo initieerde en organiseerde hij namens wijzinzoekers.nl events als *Losing my Religion*, en *Brieven aan God*, waarbij gelovigen en ex- of andersgelovigen brieven schreven aan God. Ook staat hij regelmatig met verschillende kunstwerken en projecten op festivals. "Ik vind het belangrijk om aanwezig te zijn onder mensen die op zoek zijn, net zoals ik. Ik wil ruimte creëren voor hun verhalen en gedachten, want aan die ruimte ontbrak het vaak in de christelijke wereld waar mensen in zaten."

Ik probeer mensen niet terug te brengen naar de kerk, maar ze simpelweg gehoord en gezien te laten voelen

Hoewel Venus zelf een lange tijd gedijde binnen de kaders van de kerk, liep hij op latere leeftijd toch tegen bepaalde wetten en regels aan, en is nu kerkloos. "Ik was hyper-calvinistisch en charismatisch, op zoek naar de waarheid. Wat dat dan ook maar zijn mag", lacht hij. "Mijn hele jeugd staat eigenlijk bol van het zwart-wit denken. Ik heb daarom regelmatig mijn platencollecties weggegooid, omdat ik dacht dat bepaalde muziek mij van God zou afhouden."

"Ook op latere leeftijd was ik op zoek naar de juiste theologische opvattingen over kleding, films, muziek, eigenlijk over van alles in het leven. Achteraf gezien sloot ik met die dogmatische houding ook heel veel mensen buiten. Ik stond het evangelie te verkondigen op een sinaasappelkistje in verschillende winkelcentra, maar luisterde niet écht naar anderen. Ik wilde alleen maar zenden, in plaats van luisteren naar anderen. Eigenlijk schaam ik me als ik terugdenk aan de manier waarop ik toen in het leven stond. Maar vanuit die schaamte heb ik meer kunnen reflecteren over die periode. Ik heb daardoor juist geleerd om ruimte te maken voor verhalen van anderen."

Ruimte maken

Maar veel kerken en christenen lijken nog niet zo goed te weten hoe 'ruimte' maken praktische vormen kan aannemen. "Zo zijn er kerken die met enige regelmaat buurtmaaltijden of ontmoetingen organiseren voor mensen uit allerlei verschillende milieus en religies. Uitstappen in geloof wordt dat dan genoemd, om iets te doen voor je naaste. Hartstikke mooi! Maar vaak wordt dat dan gedaan door eerst samen te eten in de kerk, vervolgens een schriftlezing erbij te pakken, en als afsluiter: het zingen van een paar christelijke nummers of liederen. Het is een soort standaard riedeltje, waar alle spontaniteit aan ontbreekt."

"Want zo doen we dat nou eenmaal,' is dan vaak de gedachte. Maar eigenlijk maak je dan helemaal geen ruimte voor een ander, en doe je geen moeite om in hun leefwereld te treden. Je bent dan gewoon bezig met je eigen ding. Terwijl ik juist wil geloven in een kerk die verandert, die normaler wordt, en een taal zal spreken die begrijpelijk is voor alle mensen. Uiteindelijk zijn we allemaal mooie mensen die er simpelweg behoefte aan hebben om gezien en gehoord te worden."

Uiteindelijk zijn we allemaal mooie mensen die er simpelweg behoefte aan hebben om gezien en gehoord te worden

"*Open your arms*' is eigenlijk ook de meest goddelijke waarheid die ik ontdekte tijdens mijn persoonlijke zoektocht," zegt Venus met een glimlach." Maar voor veel christenen en kerken is dat ontzettend moeilijk. Ruimte maken voor iemand is zo ontzettend vaag, maar tegelijkertijd ook heel eenvoudig."

Zo staat Venus regelmatig met zijn 'biechtcaravan' op festivals. "Een mobiel biechtthok, waarin mensen hun diepste en donkerste verhalen, verlangens en pijnpunten mochten delen," legt Venus uit. "Ik heb het zelf bijvoorbeeld juist gemist dat kerkleiders hun excuses aanboden als er dingen misgingen. Als zogenaamde dominee bied ik daarom mijn excuses aan, voor het onrecht dat anderen was aangedaan. Dat leverde bijzondere en kwetsbare situaties op. De ene persoon in mijn biechtcaravan was ladderzat op een festival, de ander was gekwetst door dingen uit zijn of haar kerk en kon eindelijk haar verhaal kwijt."

Gezocht: kwetsbaarheid

Het maken van een excuus, dat is iets wat vaker zou moeten gebeuren, vindt Venus. "Laatst was ik in de kerk omdat mijn vrouw mocht zingen in de dienst. Voordat de preek begon was er een koppel dat iets over een moeilijke periode in hun leven. In tranen vertelden ze over hun diepe dalen, waar nu een einde aan was gekomen. Ze hadden hun diepe dalen een plek gegeven, en voelden zich nu gehoord en gezien in de gemeente. Maar het voelde een beetje als een 'eind goed, al goed' verhaal. Ik besefte toen dat ik verhalen mis over personen die met pijn uit de kerk zijn gestapt. Dat soort verhalen krijgen te weinig podium."

Als kwetsbaarheid een grotere plaats krijgt, zou de kerk misschien ook een plek kunnen zijn voor iedereen

"Een ouderling kwam laatst nog naar mij toe, en bood zijn excuses aan, omdat hij ook inzag dat er te weinig kanten van een verhaal worden belicht. 'Ik schaam me eigenlijk dat we geen mensen op het podium hebben geplaatst die zich juist niet thuis voelden binnen de kerk,' zei hij. En die kwetsbaarheid raakte me. Als kwetsbaarheid op zo'n manier een grotere plaats krijgt, zou de kerk misschien ook een plek kunnen worden voor iedereen."

"Misschien vinden we dan ook meer ruimte om situaties van twee kanten te belichten, en durft de kerk haar eigen kaders iets meer los te laten. Misschien durven we dan meer van elkaar te leren, en kunnen we eerlijk en open in gesprek met mensen die anders geloven, of niet meer kunnen geloven. En heel misschien kunnen we dan desnoods van elkaar houden."

Bob Venus is pionier en zinzoeker onder agnosten, atheïsten, zoekers, kerklozen en anders-religieuzen. Op de hoogte blijven van events zoals Brieven aan God en Losing my Religion? Check wijzinzoekers.nl of de [Facebookpagina](#)